
Մենք տառապանքի ծովէն ենք անցեր,
Մենք ջրըդեղուած ենք հըրով, արիւնով,
Տառապանքէն մենք իմաստուն դարձեր,
Կը յառաջանանք հիմա նոր հունով:

Նորէն կը շինենք տաճար ու պալատ,
Մենք յաւերժութեան նորէն կը դիմենք.
Մեր հոգին նորէն պայծառ, անաքատ,
Անժառնգ զըրաւով մենք զայն կը գինենք,

Որ անմաշ մընայ ժամանակին դէմ,
Ինչպէս պապերու մեր հոգին անբիծ.
Տեսնողներն անոր որ երկըրպագեն,
Թըբնելով անցնին ձեր յիշատակին:

Դուք ազտատութեան, տիգմի բընակիչ,
Երէկ եւ այսօր, նոյնն էք յաւիտեան.
Ձեր ետեւ թողած միայն արեան գիծ,
Միայն անբակ ու հըրդեհ միայն:

Ինչպէ՞ս պիտի դուք ապրիք ա՛յլ հիմա,
Դուք մեր արիւնով տըզրուկներ սընուած.
Դուք ազտատ ու ծոյլ, տըգէտ ու տըխմար,
Օգնութիւն հայցող ձեռքերնիդ միշտ բաց:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

